



I. évfolyam, 9. szám. Megjelenik havonta egyszer. Budapest, 1910. szeptember.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

Az igazi nyugalom.

Zsid. IV. 9. „Annakokáért megvan a nyugalma (szombatja) az Isten népének.”

Nyugalom, nyugalom, óh csak nyugalomért eped a fáradt emberfa. Nézd csak a dolgos földmivest; hajnal óta kapa, kasza a kezében és öreg estig munkálkodik. Mikor már lealkonyodik, akkor csak egy a kívánsága már: a nyugalom!

És a szorgalmas háziasszony! Le se ült az egész hosszú napon át és hogy sürögtek-forogtak körülötte apró gyermekei, ezer ostromló kérdéssel, zajongással, kívánságaikkal! Alig tud étkezni, annyira fáradt és este kedves csevegés közepette is lehanyatlanak szempillái. Már nem örül semminek se, csak nyugalmat akar.

A beteg hánykolódik az ágyán. A szemei lázban égnek, fájdalom hasogatja az oldalát, gyöttrő kórság rágódik életérején. Az álom nem éri és szinte végtelennek tűnik neki a sötét éjszaka. Mennyit is adna egy kis óra pihenő alvásért! „Még csak egyszer tudnék nyugodni!” — így sóhajt fel elkeseredve. Nem kíván sem aranyat és pénzt, hirt és dicsőséget, gyönyört és élvezetet, nem ezeket, csak a nyugodalmat óhajtja.

Fáradtan vánszorog botjára támaszkodva az agg. Hordozta az élet terheit és közben megvénuult és megöszült. Már nem jól esik neki a járás-kelés. De az idő árja tovább rohan, a mindennapi élet forgatagja tovább zúg mellette, éppen úgy, mint ifjú korában és nem enged neki nyugtot. Mennyire elfáradt már a hajzában! Most igazán súlyo-

lyosan nehezedik reá az élet. Lassan a temetőhöz közeledik és míg könyes szemmel a sírhalmokra tekint, felsóhajt sajtó szívvel: „Óh, bár én is odalenn lehetnék, óh hogy szeretnék már pihenni én is!”

Hála Istennek, van még pihenése az Isten népének. (Zsid. IV. 9.) Van még szombat, miként bibliánk írja. Olyan, melyre hétköznap nem következik. Nyugalom, melyet fáradalom nem zavar soha. Amidőn többé nem gyötör a gond, nem emészt a bánat, nem üldöz és nem bánt senki, nem látogat meg a betegség, nem szomorít a bucsúzás, nem ijeszt a halál árnyéka. Igazi, valóságos, örökkévaló nyugalom, amilyen után a te fáradt szíved sóvárog. Ilyen nyugalmat készített Krisztus Urunk az ő népének. Ebbe a nyugalomba költöztek be mindnyájan, kik élő hittel érték pályafutásuk végére. És ebbe a nyugalomba vonulj be te is, ha majdan életutad céljánál megérkeztél. Ezért eredj, siess, keress fáradt szíved részére már itt nyugodalmat a Jézus keresztjénél.

Béke, béke, égi béke!
Szívem úgy megkíván, sietek elédbe!

B. F.

Egy nagy férfiú önvallomásai.

„Két nagy dolgot tanultam meg életemben. Először, hogy én nagy bűnös vagyok. Másodszor, hogy Jézus Krisztus még nagyobb Megváltó.” Így szólt *Newton Izsák*, minden idők egyik legnagyobb természettudósa. Ez a megismerés több boldogságot nyújtott neki élte alkonyán, mint nagyszerű tudományos felfedezései együttvéve.

Utiképek Angliából és Skóciából.

II. Edinburg, Skótország fővárosa.

Az előző cikkben azt mondtam el, hogy július 12-én, vasárnapon, milyen mélységes benyomást tett reánk Londonban a Wesley kápolnájában megtartott istentiszteleten való részvétel és Wesley lakó- s halottas szobájának megtekintése. Ma arra kérem a nyájas olvasót, hogy Londonból, a világ legnagyobb városából, kíséren el Edinburgba, melyet a világ legszebb városának mondanak. Hiszen itt kellett megtartani a nagy missziói világgyűlést és ily gyűlésnél annak színhelye nincsen jelentőség nélkül.

Most is, midőn már túl vagyunk e nagy gyűlésen, mely a különböző protestáns felekezetekhez tartozó legjelesebb és legkiválóbb missziói munkások egyhangú véleménye szerint az újkori missziói történelemben forduló-pontot jelez, azt hiszem a gyülekezésre jobb helyet nem lehetett volna kiválasztani Edinburgnál.

Amidőn megérkeztünk, bizony vajmi keveset láttunk Edinburg híres szépségéből. Mindent valamely sűrű szürke köd mint átláthatlan fátyol borított be és benne csüggedten meredtek ki az utcák és házak körvonalai. De másnap reggel felragyogott a skót nap, széttepte a fátyolt, melynek csak foszlányai maradtak meg sötétkék gőz alakjában a hegyek ormain és kitekinthettünk Edinburg ősi városán át, melynek sajtós szépsége pompásan kibontakozott, az erdős koszorúzza hegyekre le egészen Firth of Forthig, a tenger öbléig. Különösen változatos jellege teszi érdekessé a várost. Látnak itt egyenes, elegáns utakat, csupa egyemeletes családi házakkal, mindegyik tiszta és takaros, előttük kitünően gondozott kert. A következő sarkon mély szakadék előtt állunk, melyen át hid vezet. A túloldalon a meredeknek nekiről utak, hatalmas 10—14 emeletes házakkal, akár a felhőkarczoló. Daczára e magasságnak, egyikben sincsen lift és vannak öregek vagy betegek, kik ha egyszer felértek, nem jönnek többé le addig, míg csak ki nem viszik őket a temetőbe.

Legszebb útja a *Princess Street*, melyen a legmodernebb paloták emelkednek. Ezt egy virággyakkal ékesített völgy választja el a várhegytől az ódon történelmi várral, melyet az egész látókép ural.

A világ minden részéből egybesereglett küldötteket a város szépségénél még jobban megillették ama kiváló keresztyén férfiak emléke, kikben a skótok történelme annyira bővelkedik. Midőn legelőször a *Princess Street*-en haladtam, szemembe ötlött egy

egyszerű szobor, mely ismerősnek tetszett. Odaléptem és talapzatán olvastam ezt az egyetlen szót: „*Livingstone*.” A nagy misszionárius és földrajzi kutató, aki egész életét az afrikai feketéknek szentelte, skót ember volt. Mint szerette ez az ember a szegény pogányokat, mennyi önmegtagadással élt közöttük és értük! Gyakran láttam misszionáriusokat megállni e szobor előtt és úgy tűnt, mintha némelyiknek csendes imáját hallottam volna: „Istenem, adj nekem is ilyen szeretetteljes szívet és ilyen erőt az önmegtagadásra, ami nélkül nem vagyok hivatásomra eléggé alkalmas.”

A skót szabad egyház Assembly Hallja előtt, ahol főgyűléseinket tartottuk, *Knop János* szobra áll, ama nagy reformátoré, akinek imádságaitól Mária királyné jobban félt, mint az ellenség minden seregétől. Valahányszor elmentünk e szobor mellett, meg kellett emlékeznünk róla, hogy az Isten gyermekeinek buzgó fohásza a legfontosabb és legnélkülözhetetlenebb missziói eszköz.

A nagy misszionáriusok közül sok más is Skóciából támadt. Csak *Mackay*-t említem. Uganda hőst, továbbá *Paton Jánost* és *Gediet*, a Déli tenger szigeteinek apostolait. Utóbbinak sírjára *Ancityum* szigetén azt a feliratot lehetett vétni: „Mikor idejött (1848), nem volt a szigeten egyetlen keresztyén, midőn távozott (1872), nem volt rajta egyetlen pogány többé.”

Edinburg mindenképen rajta volt, hogy ittlétünket a lehető legkellemesebbé tegye. Midőn hétfői napon, június 13-án, szállásainkon megérkeztünk, már ott találtuk a meghívókat, mely a világgyűlés küldötteit és házigazdáikat Edinburg városának hivatalos fogadó-estéjére hívja. Miután minden egyéb terem szűknek bizonyult volna, a nemzeti múzeum termeit vették igénybe e célra. Ügyszólván beláthatlan hosszú kocsisorban a vendégek a múzeum elé hajlattak. Mintegy ötezer ember volt jelen. Az edinburgi Lord Prorost (főpolgármester), festői régi skót díszruhában, körülvéve husz városi tanácsossal, elvonultatta maga előtt a vendégeket és kezét szorított mindenkivel, ami oly munka, mely semmiképp sem kicsinylendő és beletartott talán két óra hosszat. A Lord Prorost, egy tisztas öreg úr, szinte fellelegzett, midőn az utolsó vendég elvonult előtte. Ekkor a harmadik emeleten felharsant a katonazene és végül a híres highlander katonák bandája nemzeti dudájukon elfújta a skót néphimnusz. Odalenn pedig római és görög szobrok, babiloni ékirásos táblák és egyiptomi koporsók, a régi klasszikus pogánykor emlékei között fel voltak terítve az asztalok, amelyek körül letelepedtek a misszionáriusok, akik a mai kor pogány-

világának nyújtják a Jézus Krisztus kegyelmének evangéliumát. A Lord Proros: a város nevében üdvözölt és a gyűlésnek és tanácskozásainak áldást és sikert kívánt.

(Folytatjuk.)

M.

Várja a választ.

Az orvos és a kislány.

(Egy evangelista elbeszélése.)

Kicsiny lakás, félhomályos betegszoba. Az anya halálán van. Ágya mellett zokog a férje, sirdogál kilencz éves kislánya. „Nincs többé segítség, a beteg ereje rohamosan hanyatlak” — szolt az orvos.

„Apám, nem imádkoznál?” kérdi a gyermek suttogva. Kérd csak meg az Úr Jézust, hogy anyukát gyógyítsa meg.” Hiába kérlette, az atya hallgatott. Hogy is mert volna imádkozni, mikor jelen van a hitetlen orvos. A kislány a doktort ennyire nem ismerte, hozzá fordult kérésével: „Doktor úr, kérem, imádkozzok anyáért!” Gúnyos mosoly volt az orvos felelete. Boszúsan elfordult, hogy a gyermek ne zaklassa.

A kislány, kétségbeesésében, letérdelt a beteg ágya mellé, behunyt szemekkel, összetett kacsókkal és halkán, de mégis érthetően imájába fogott: „Uram Jézus, a doktor úr azt mondja, hogy anyuka meg fog halni. Nem akarnád őt mégis meggyógyítani az én és kis testvéreim kedvéért? Oh, Uram Jézus, mi lesz velünk anyuka nélkül? Ki fog minket gondozni és oktatni?” Itt egy kissé megállt, mintha elgondolkodnék rajta, hogy anyja mire oktatta, azután folytatta: „Azt mondta édes anyám, hogy jól tudod, Uram Jézus, hogy mi válik a javunkra? Talán az a szent akaratom, hogy anyuka ne haljon meg, a Te Neved dicsőségére, amen.” Mély csend volt a szobában. De Annuska behunyt szemekkel és összetett kezekkel még tovább is csak ott térdelt. Az orvos mérgesen közbevágott: „Az Isten szerelmére, vigyék el ezt a gyereket, hiszen megbolondult.” Annuska meghallotta. Csak a szemeit nyitotta fel, egyébként meg se mozdult és nyugodtan így szolt: „Doktor úr, nem vagyok bolond, csak várom a választ.”

És a válasz megjött. Az anyától magától hallottam.

— Azon az estén jól hallottam mindent, ami körülöttem történt. Erőimet hanyatlani éreztem, de midőn kislányom imádkozott, csodálatos változás támadt. A tovaszálló élet lassan visszaáradt belém. Csendesem magam is imádkoztam: Uram, ha az a Te akaratom,

engedj még élnem. Az Úr meghallgatta az én és gyermekem imáját. Jobban éreztem magam, új remény töltött el, megerősödtem, életben maradtam, felgyógyultam.

Milyen nagyszerű dolog egy kis gyermek imádsága! Miért ne lenne a felnőtt ember fohásza is áldott és hatékony?

A kis ujságárus.

— Gyermekneknek. —

Egy hideg téli éjjel a rendőr bá' szokott körutját tévé. Egy nagy ház kapujánál különös tárgy vonta magára figyelmét. Lámpásával odavilágított és eleinte nem tudott mást fölfedezni, mint egy halom piszkos rongyot, de közelebből vizsgálván a rongyokat, úgy találta, hogy azok egy szegény kis cipőtisztogató gyermeknek, ki a fagyos hideg miatt itt keresett szükös oltalmat, félig megdermedt testét takarják. Amily kemény volt a hangja az embernek, ép oly lágy volt a szive.

— Mit csinálsz itt, kis csavargó? — kérdé szigorúan.

— Oltalmat keresek a hideg ellen.

— Hol van édes apád?

— Meghalt.

— Hát édes anyád?

— Az is meghalt.

— Gyere velem, feleségem majd ágyat vet neked.

A fiú fölemelkedett, hogy a felszólításnak eleget tegyen. A rendőr éles szeme ekkor egy meglehetősen nagy tárgyat pillantott meg, amelyet a fiú kabátja alá iparkodott elrejteni.

— Mit rejtegetsz itt? — rivalt rá, — valószínűleg valami lopottat! — E szavakkal a tárgy után kapott: *biblia* volt. E fölfedezés mélyen megindította. De hogy a fiút próbára tegye, így folytatta:

— Ugyan dobd el azt az ócska könyvet! Mit akarsz vele?! — S úgy tett mintha maga végre akarná hajtani e parancsot.

— Bácsi kérem — könyörgött a kis fiú, kezeit összekulcsolván, — ne vegye el tőlem édes anyám bibliáját! Halálos ágyán adta nekem és én megígértem neki, hogy minden nap elolvasom a mondásokat, amelyeket aláhuzott és mondhatom, valahányszor ezt tettem, sokkal kevésbé éreztem a hideget és éhséget, még akkor is, ha semmit sem tudtam keresni.

A derék rendőr a könnyekig meg volt hatva. Hazavitte magával a fiút. Másnap sikerült neki őt egy kegyes gazdag úrnak átadnia, ki a fiút egy jó iskolában kiképezte, úgy hogy az később a hittérítés szolgálatában áldásos működést fejthetett ki.

Jókedv a házbán.

„Igazán nem értem, hogy miért is vagy te mindig jókedvű. Azt tudom pedig, neked is csak van annyi bajod, mint jómagamnak, mégis sosem mérgelődöl, nem panaszkodol és nem keseregsz.“ Így szólt egy asszonyhoz a szomszédnő.

„Ez már szokás dolga“, így válaszolt a kérdező. „Nekem szokasom, hogy a dolognak mindig a jobbik oldalát fordítom kifelé. Ha a gyerekek valami rossz fát tesznek a tűzre, hamar eszembe juttatom egy sereg jó viselkedésüket. Ha férjürem bosszusan érkezik meg a munkából, akkor sietek, rögtön tálalom a vacsorát, igyekszem mindent a legjobban elébe tenni, gondoskodom kényelméről és arról, hogy jól érezze magát. Biztos vagyok benne, hogy félórába se telik és jókedvűen beszélget. Így marad meg a jókedv a házbán.“

Egy öreg, szegény néger

aki régebben rabszolga is volt, egy misszionárius nőnél jelentkezett, hogy nála imádkozni tanuljon. A kegyes nő első sorban az Úr imádságára, a Mi Atyánkra akarta oktatni. Minden mondatot külön elővett, megmagyarázta és az öreg megelégedetten hallgatta egészen addig, míg a „mi is megbocsátunk azoknak“ részhez érkeztek.

A néger nyugtalanul kérdezte, hogy ez az imádság mit jelent? A misszionáriusnő megmagyarázta, hogy meg kell bocsátanunk mindenkinek az ő vétkeit, hogyha azt óhajtjuk, hogy Isten a mi bűneinket is megbocsássa.

„Megállj, tanítónő“ mondja a néger, „ezt én nem tudom megtenni.“ Ezzel odébb is állt. De hónapok múlva visszajött és szólt: „Nos, folytasd csak az imádságot, most már megbocsátok neki. A volt gazdám egyszer ötszáz ostorcsapást mért rám és még egy vasruddal sújtott úgy, hogy ott maradtam a földön mint egy halott. Akkor bosszút esküdtem ellene és midőn felszabadultam, nem is köszöntöttem őt. Ma azonban, midőn találkoztunk, köszöntöttem és megkérdeztem, hogy van? Megbocsátottam az ellenem vétkezését. Most már folytasd az imádságot.“

Nyájas olvasó, hát te miként vagy az ellenünk vétkezések megbocsátásával?

Terjesszük a Békeharangot!

Hadd szóljon a szava messzire!

Csupa apróságból áll az élet.

Egy asszony ismerősöm, akinek életében rengeteg sok baja volt, azt mondta nekem a minapában, hogy semmi egyéb nem ad neki erőt kötelességeinek és fáradságainak elviselésében, mint a szavak, melyeket még gyermekkorában apjától hallott. Apja falusi doktor volt. Éppen akkor léptem be szobájába, így beszélte, mikor orvosságot csinált. Az arczom nagyon el volt szontyolódva. „Hát neked mi bajod, Mariska?“ kérde az apám. „Fáradt és boszus vagyok. Egész nap ágyat vetettem, tányért mosogattam és csupa ilyen dolgot csináltam és mi a vége? Holnap ugyancsak meg kell vetni az ágyat, meg kell mosni az edényeket újból.“ „Éjnye gyermekem“, volt a válasz, „látod ni ezeket az apró üvegcskéket? Milyen értéktelen, semmi dolgok ezek magukban véve. De az egyikbe beleöntök halálos mérget, a másikba szagos vizet, a harmadikba gyógyító orvosságot. Az üvegcskével nem törődik senki, csak a belső tartalmuk adja meg azok értékét. A te mindennapi munkáid, a szoba seprése, por törlése, ezek egyszerű dolgok és magukban véve édes keveset érnek, de a szelid türelem, a buzgalom, a jóságos és nemes gondolatok, melyekkel munkáidat betöltöd, ezek megmaradnak. Ezekből áll az élet.“

Hála.

A kegyes *Flidnernek*, aki az ujkori diakonissza munkát alapította, volt egy önvizsgálati könyvecskéje és ebben minden este számára benne volt a kérdés: Hálás voltam-e mai napon?

Goethe azt mondta, hogy sosem látott derék embert, aki hálátlan lett volna. — r.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. l.:
vasárnap d. e. 10 órakor, d. u. 5 órakor és

kedden este 8 órakor.

Palotaújfalun, Dugonits-utca 25.:
szerdán este 7 órakor.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.